

L'estany de Boada

Text i foto > JOSEP M. SANSALVADOR, divulgador local

Si fos possible dibuixar una corona d'or sobre un mapa de l'Empordanet amb els vèrtexs situats a Peratallada, als campanars de Sant Feliu i Sant Julià de Boada, a Pals i a Palau-sator, jo no tindria cap dubte a adornar-la amb l'afegit d'una pedra preciosa que seria aquest estany. Vet aquí una singularitat paisatgística, una explosió de flora i fauna que convida a fer-hi una passejada pausada, prudent i respectuosa: cal anar-hi amb els ulls oberts per quedar bocabadats. Envoltat d'ar-

rossars i de conreus, l'estany de Boada és una antiquíssima zona inundada que es va restaurar fa més de vint anys mercès a una iniciativa particular, que sempre sona millor que qualificar-la fredament de *privada*. Aquesta n'és la gran particularitat.

S'hi accedeix des de la carretera GI-651. Havent deixat el vehicle en un erm prou ampli a peu d'asfalt, un *camí de mala petja* que discorre entre camps d'arròs, eres i zones d'aigües temporals ens hi menarà. Aquí les aigües ja hi són permanents i no s'ha vist amenaçat

de quedar eixut ni durant els episodis més greus de les recents temporades de sequera. La proximitat amb els parcs del Montgrí i dels Aiguamolls de l'Empordà facilita que incomptables espècies d'ocells hi facin niu o s'hi estiguin de passada: fredelugues, arpelles, cabussets, bitons, martinets menuts, tota mena d'ànecs... fan companyia a tortugues mandroses, que contemplem com paren el sol. Si hi ha sort i el dia ens ve de cara, tal vegada se'ns presentarà algun petit mamífer. La quietud de l'estany queda emmarcada pel decorat vegetal. Tamaris, canyissos, balca, vegetació de ribera que proporciona l'aixopluc verd, botànic, que acull tot aquell univers de ploma, pèl i closca.

El propietari es cuida de mantenir-ho com un jardí: hi ha el traçat d'un recorregut (senyalitzat per mitjà d'estaques i cordes) que mena fins a un mirador des d'on es pot

apreciar amb detall la senzilla grandesa de l'indret. No és lloc per anar a fer xivarri, ni a passejar gossos —que podrien fer malbé nius i destorbar de manera molt emprenyadora els residents alats—, ni per fer berenades. La paciència, els recursos i la voluntat que hi ha esmerçat el titular de l'estany exigeixen com a sola i modesta contrapartida el compromís del capteniment del visitant.

Aquest, passavolant o recurrent, sabrà apreciar amb generosa justícia aquesta joia de la corona baix-empordanesa. Enmig del silenci de l'estany sentirà els *sons de la vida*: el batre d'ales d'un estol d'ànecs, el cant d'un mascle en diades d'aparellament, la remenadissa entre canyes d'alguna bestioleta que busca el seu refugi. I allà, mirant cap al nord, on es perd la vista, la silueta del bisbe jacent del Montgrí se'ns revelarà com a permanent vigilant d'aquest monumental microcosmos humit.